

प्रथम अध्यक्षताको र भेट गर्ने शिक्षिकाको सन्देश, ओक्टोबर २०१२

प्रथम अध्यक्षताको सन्देश, ओक्टोबर २०१२

खुसी परिवारको लागि एउटा साँचो

अध्यक्ष डिटर एफ्. उक्डोर्फद्वारा

प्रथम अध्यक्षतामा दोस्रो सल्लाहकार

महान रुसी लेखक लियो टोल्स्टोएले आफ्नो उपन्यास अन्ना करिनिना यी शब्दहरूबाट सुरु गरे: “खुसी परिवारहरू सबै एकै हुन्छन्; प्रत्येक बेखुसी परिवार आफ्नै तरिकामा दुःखी हुन्छन्।”^१ मसँग टोल्स्टोएको खुसी परिवारहरू सबै एकै हुन्छन् भन्ने निश्चयता नभएता पनि, मैले सबै जसोमा साभा हुने एउटा कुरा पत्तालगाएको छु: उनिहरूमा अरूको कमिकमजोरिहरूलाई क्षमादिने र बिर्सीदिने र असल कुराको खोजी गर्ने एउटा तरिका हुन्छ।

अर्को तिर, बेखुसी परिवारहरूमा हुनेहरूमा प्रायःजसो गल्ती देख्ने, मनमुटाप गर्ने, र बिगतका चित्तदुखाइहरूलाई छोड्न नसक्ने हुन्छ।

बेखुसी हुनेहरूले “हो, तर...” बाट सुरु गर्छन्। एउटाले भन्छ, “हो, तर तिमीलाई थाहा छैन उनिले मलाई कतिको चोट पुऱ्याइन् भनेर,” अर्कोले भन्छ, “हो, तर तिमीलाई थाहा छैन ऊ कस्तो भयानक छ भन्ने,”^१

सायद दुबै ठिक छन्; सायद दुबै गलत।

गल्तीका धेरै तह हुन्छन्। पीडाका धेरै तह हुन्छन्। तर मैले के देखेको छु भने प्रायःजसो हामीले हाम्रो रिसलाई सफाई दिन्छौं र हामी स्वयमलाई अरूका उद्देश्यहरू जसले उनिहरूका कार्यहरूलाई अक्षम्य र अहंकारी ठहराउने कथाहरू बताएर हाम्रा अन्तरहृदयलाई चित्त बुझाउँछौं, जबकी त्यहि समयमा, हाम्रा आफ्ना स्वयमका उद्देश्यहरूलाई सुद्ध र निर्दोष भनी उचाल्छौं।

राजकुमारको कुकुर

१३औं सताब्दीबाट एउटा पुरानो वेल्स् कथा छ जसमा एउटा राजकुमार घर फर्कदा उसको कुकुरको अनुहारमा रगत बगिरहेको भेटाउँछ। त्यो व्यक्ति हतारहतार भित्र जान्छ, त्रासमा उसले उसको सानो बालक नभएको अनि उसको कोक्रो पल्टिएको देख्छ। रिसमा त्यो राजकुमारले आफ्नो तरवार निकाल्छ र आफ्नो कुकुरलाई मारिदिन्छ। त्यसको केहि समय पछि उसले उसको छोरा रोएको सुन्छ – त्यो बच्चा जिउँदै थियो ! त्यो बालकको छेउँमा एउटा मरेको ब्याँसो थियो। त्यो कुकुरले, वास्तवमा, राजकुमारको बालकलाई एउटा हत्यारा ब्याँसोबाट बचाएको थियो।

यो कथा नाटकीय भएता पनि, यसले एउटा अर्थ प्रदर्शित गर्छ। यसले यो सम्भावना खोल्दिन्छ की हामीले आफैलाई अरूलाई कुनै तरिकाले किन व्यवहार गर्छन् भन्ने कथा सधै वास्तविकतासँग मेल खादैन—कहिले त हामी वास्तविकता नै जान्न चाहदैनौं। त्यसको सट्टा हामी हाम्रो रिसमा तित्कता र क्रोधलाई समाएर आफू सही भएको महसुस् गर्न चाहन्छौं। कहिले यी ईखहरू महिनौ वा वर्षौ रहन सक्छन्। कहिले यी जिन्दगीभरि रहन सक्छन्।

एउटा विभाजित परिवार

एउटा पिताले उसले सिकाएको बाटोमा नहिँडेकाले आफ्नो छोरालाई माफ गर्न सकेन। त्यो केटासँग बाबुले मन नपराएका साथीहरू थिए अनि उसले आफ्नो पिताले गर्न हुन्छ भनेका भन्दा विपरित धेरै कुराहरू गरेको थियो। यसले पिता र छोरा बिचमा फाटो ल्यायो र तत्कालै त्यो केटाले घर छोड्यो अनि कहिले पनि फर्किएन। उनिहरू फेरि कहिलेकाहीं मात्र बोले।

के ती पिताले उचित महसुस् गरे ? सायद।

के त्यो छोराले उचित महसुस गन्यो ? सायद ।

मलाई के मात्र थाहा छ भने यो परिवार विभाजित र बेखुसी थियो किनभने न पिता न छोराले एक अर्कालाई क्षमा गर्न सके । उनिहरूले एक अर्कामा भएका ती तिता सम्झनाहरू भन्दा पर देख्न सकेनन् । उनीहरूले आफ्नो हृदयमा माया र क्षमाशीलता भन्दा पनि रिसले भरिदिए । प्रत्येकले अर्कोको जिवनलाई सधैको लागि प्रभावित गर्ने अवसरलाई स्वयमले लुटे । उनिहरूको बिचको फाटो यति गहिरो र यति फराकिलो थियो की उनिहरू आफ्नै भावुक टापुमा एउटा आत्मिक कैद बने ।

सौभाग्यवस, हाम्रा मायालु र बुद्धिमान स्वर्गमा रहनुहुने अनन्त पिताले यो घमण्डपूर्ण फाटोलाई पराजय गर्ने माध्यम दिनुभएको छ । त्यो महान र असिमित प्रायश्चित्त नै क्षमाशीलता र पुनर्मिलनको उच्चतम कार्य हो । यसको विशालता मेरो सोच भन्दा माथि छ, तर म मेरो सम्पूर्ण हृदय र आत्माको यसको सत्यता र चरम शक्तिको गवाही दिन्छु । मुक्तिदाताले आफैले आफैलाई हाम्रा पापहरूको फिरौतीको रूपमा सुम्पनु भएको छ । उहाँद्वारा हामीले क्षमापन प्राप्त गर्छौं ।

कुनै पनि परिवार निपूर्ण छैन

हामी कोही पनि पापबाट अछुत छैनौं । हामी हरेकले गल्ती गर्छौं, तपाईं र म लगायत । हामी सबै घाइते भएका छौं । हामी सबैले उरूलाई घाइते बनाएका छौं ।

हाम्रा मुक्तिदाताको त्यागले नै हामीले उन्नयन र अनन्त जिवन प्राप्त गर्ने सक्छौं । जब हामी उहाँका बाटाहरू स्विकारौं र हाम्रा हृदयहरू नरम बनाइ हाम्रा घमण्डहरू माथि उन्मुक्ति पाउछौं, हामीले हाम्रो परिवार र व्यक्तिगत जिवनमा क्षमाशीलता र पुनर्मिलनक ल्याउन सक्छौं । परमेश्वरले हामीलाई अझ क्षमासिल हुन, अरू दुई माइल हिँड्न इच्छुक हुन, हाम्रो गल्ती नभएता पनि क्षमा माग्नुमा पहिलो हुन, पुराना ईखहरूलाई बिसाउन र तिनीहरूलाई कहिने पनि मनमा नराख्नलाई सहयोग गर्नुहुनेछ । धन्यवाद परमेश्वरलाई जसले हामीलाई उहाँको एक मात्र पुत्र दिनुभयो, अनि पुत्रलाई जसले हामीलाई उहाँको जिवन दिनुभयो ।

हामीले परमेश्वरको हामीप्रति माया प्रत्येक दिन महसुस गर्न सक्छौं । “Because I Have Been Given Much” (किनभने मलाई धेरै दिएको छ) भन्ने प्रिय भजनमा सिकाइएको जस्तै के हामीले हाम्रा सहचरीहरू लागि हामीस्वयंको अनिकति बढी दिन सक्नुपर्ने होइन । २ परमप्रभुले हामीलाई क्षमा प्राप्त गर्नका लागि ढोका खोल्दिनुभएको छ । के हाम्रा अहंकार र घमण्डलाई पर हटाएर हामीले संघर्ष गर्नेहरूलाई क्षमाशीलताको ढोका खोल्न सुरु गर्न सहि मात्र हुने छैन र –खासगरि हाम्रा आफ्नै परिवारका सबैलाई ?

अन्तमा, खुसीयाली निपूर्णताबाट होइन साना कदममा पनि दैवि सिद्धान्तहरूको पालना गरेर प्राप्त हुन्छ । प्रथम अध्यक्षता र बाह्यगणका प्रेरितहरूले घोषणा गर्नुभयो: “पारिवारीक जिवनमा खुसीयाली त्यतिबेला प्राप्त हुन्छ जब प्रमप्रभु येशू ख्रिष्टका शिक्षाहरूमा स्थापना गरिएको हुन्छ । सफल विवाहहरू र परिवारहरू आस्था, प्राथना, पश्चताप, क्षमाशीलता, सम्मान, माया, दया, कार्यका सिद्धान्तहरू र मनोरञ्जनात्मक क्रियाकलापहरूमा स्थापित र सुरक्षित रहन्छन् । ३

स्वर्गीय पिताको खुशीको योजनामा स्थापित, क्षमाशीलता यी साधरण सत्यताहरूको बीचमा खडा गरिएको हुन्छ । किनभने क्षमाशीलताले सिद्धान्तहरू जोड्छ, यसले मानिसहरूलाई जोड्छ । यो एउटा साँचो हो, यसले बन्द ढोकाहरूलाई खोल्दिन्छ, यो इमान्दर वाटोको सुरुवात हो, र यो एउटा खुसी परिवारको लागि राम्रा आसाहरू मध्यको एक हो ।

परमेश्वरले हामीलाई हाम्रा परिवारहरूमा अरू थोरै बढी क्षमाशील हुन, एक अर्कालाई अझ क्षमा गर्न र सायद आफैलाई पनि अझ क्षमा गर्न सहयोग गरून् । म प्रार्थना गर्दछु की हामीले क्षमाशीलतालाई एउटा अद्भुत तरिकाको रूपमा अनुभव गरौं जसमा सबैजसो खुसी परिवारहरू एकनासका हन्छन् ।

सूचिहरू

१. लियो टोल्स्टोए, *Anna Karenina*, अनुवाद । कन्स्टेन्स गार्नेट (२००८), २ ।

२. “Because I Have Been Given Much,” (किनभने मलाई धेरै दिएको छ) भजन नं २१९ ।

३. “The Family: A Proclamation to the World,” *Liahona*, नोभेम्बर २०१०, १२९; महत्व दिएर थपिएको ।

यो सन्देशबाट पढाउने

“जब तपाइले प्रत्येक पाठ तयार गर्नुहुन्छ, आफैलाई सोध्नुहोस् कि यो सिद्धान्त परिवारका सदस्यहरूले आफ्नो जिवनमा अनुभव गरेका जस्तो कसरी छ” (*Teaching, No Greater Call* (१९९९), १७१ ।
परिवारका सदस्यहरूलाई उनिहरूले क्षमाशीलताका बारेमा अनुभव गरेका वा देखेका सकारात्मक कुराहरू बाड्न निमन्त्रण गर्ने विचार गर्नुहोस् । क्षमाशीलताका आशिषहरूलाई जोड दिदै यी अनुभवहरू छलफल गर्नुहोस् । एक अर्कालाई क्षमा गर्नुपर्ने महत्वका बारेमा गवाही दिदै अन्त्य गर्नुहोस् ।

लोरेन डब्लूद्वारा

एक साभ मैले मेरी आमासँग भगडा गरें र धेरै नराम्रो महसुस् गरें । त्यसैले मैले प्रार्थना गर्छु भनेर सोचें । म नराम्रो मुद्रामा भएको र ‘आत्मिक’ हुन नचाहे तापनि, मलाई थाहा थियो कि प्रार्थनाले मलाई अभि खुसी र कम भगडालु बनाउने छ । मेरी आमा कोठाबाट गए पछि, मैले मेरो प्रार्थना सुरु गरें । “प्रिय स्वर्गीय पिता, म यो रातमा तपाईंको सामु आएको छु किनभने...” । होइन, मैले मेरा आँखा खोले र बाँधिएका हातहरू खोले, असजिलो महसुस भयो । मैले फेरि कोशिस गरें । “स्वर्गीय पिता, मलाई..” त्यो पनि अनौठो लाग्यो । सैतानले मलाई मेरा स्वर्गीय पितासँग सहयोग मागेको प्रार्थना छोड्न प्रेरित गरि रहेको महसुस् गरें ।

अचानक मैले धन्यवाद भन्ने एउटा प्रेरणा प्राप्त गरें ! त्यसैले मैले गरें, ती सारा कुरा जसको लागि मैले मेरा स्वर्गमा रहनुहुने पितालाई धन्यवाद दिन सक्ने विचारहरू मेरो दिमागबाट पोखीन थाल्यो । जब मैले उहाँलाई धन्यवाद दिइसकेँ, मैले आफूसँग भएको समस्या छलफल गरें ।

त्यस पछि मैले एउटा अद्भुत शान्ति महसुस् गरें, मलाई परमेश्वर पिता अनि मेरा मातापिताले माया गर्नुहुन्छ र म परमेश्वरको सन्तान हुँ भन्ने त्यो न्यानो आत्मिक अनुभूती भयो । मैले मेरी आमासँग क्षमायाचना गर्न र उहाँको क्षमायाचना स्वीकार गर्न सकेँ ।

क्षमापनले खुशी ल्याउछ

अध्यक्ष उक्डोर्फले सिकाउनु हुन्छ कि हामीले आफ्ना परिवारका सदस्यहरूलाई क्षमा दिनुपर्छ । जोसेफ र आन्नाका छनौटले कसरी उनिहरूको परिवारलाई असर गर्दछ भन्ने हेर्नुहोस् ।

जोसेफ र उसकी सानी बहिनी आन्ना सँगै खेल्दैछन् । आन्नाले जोसेफको खेलौना खोस्छन् । जोसेफले के गर्नु पर्छ ?

जोसेफ आन्नासँग रिसाउछ । आन्ना रुन्छे । जोसेफकी आमाले उसकी बहिनीसँग भगडा गरेकाले सजाय दिन्छन् । जोसेफले आफूले गलत छनौट गरेकाले दुःखी हुन्छ ।

जोसेफले आन्नालाई क्षमा गर्छ र खेलका लागि अर्को खेलौना लिन्छ । उनिहरू सुशीसाथ खेल्छन् । उनिहरूकी आमा खुशी हुन्छीन् किनभने जोसेफले आफ्नो बहिनी प्रति दाया गर्छ र परिवारमा शान्ति राख्छ । जोसेफले क्षमा गर्ने छनौट गरेर खुशी हुन्छ ।

पछि जोसेफ र आन्नाले आफ्नी आमालाई खाना तयार गर्न सहयोग गर्नुपर्छ । जोसेफले सहयोग गर्दैन । आन्नाले के गर्नु पर्छ ?

आन्नाले आफ्नी आमालाई कुरा लाइदिन्छे । आन्नाले एकलै काम गर्नु पर्‍यो भनेर गुनासो गर्छे । भगडाका

कारण साँभको खाना खाने समयमा सबै बेखुसी हुन्छन् ।

आन्नाले जोसेफलाई क्षमा गर्छे र खाना बनाउन सहयोग गर्छे । उनिहरूका आमा आनाको आन्नाको सहयोगप्रति कृतज्ञ हुन्छिन् । आन्नाले राम्रो महसुस गर्छिन् किनभने उनले क्षमा गर्ने निर्णय गर्छिन् ।

कसरी क्षमा दिने भनेर तपाइले गर्ने छनोछटले तपाइको परिवारको खुसीमा असर गर्छ ?

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. मा सर्वाधिकार सुरक्षित । यू.एस.ए.मा मुद्रित । अङ्ग्रेजी अनुमोदन: ६/११ । अनुवाद अनुमोदन: ६/११ । प्रथम अध्यक्षताको सन्देशको अनुवाद, ओक्टोबर २०१२ । भाषा Nepali 10370-372

भेटगर्ने शिक्षिकाको सन्देश, ओक्टोबर २०१२

हाम्रा करारहरूलाई सम्मान गर्ने

प्रार्थनापूर्वक यो पाठ्य सामाग्री पढ्नुहोस् र उपयुक्त अवस्थामा, तपाईंले भेट गर्ने दिदीबहिनीहरूसँग यसबारे छलफल गर्नुहोस् । तपाईंका दिदीबहिनीहरूलाई मजबुत बनाउन र राहत सामजलाई आफ्नो जीवनको एक सक्रिय अंश बनाउन यी प्रश्नहरूको उपयोग गर्नुहोस् ।

जसै हामी एक अर्काको सेवा गर्छौं र मजबुत पाछौं भेटगर्ने शिक्षा हाम्रो शिष्यत्वको एउटा अभिव्यक्ति र हाम्रा करारहरूलाई सम्मान गर्ने एउटा माध्यम बन्छ । करार भनेको परमेश्वर र उहाँका सन्तानका बिचमा हुने एउटा पवित्र र दिगो वाचा हो । “जब हामीले बुझ्छौं की हामी करारका सन्तान हौं, हामीले हामी को हौं र परमेश्वरले हामीबाट के आसा गर्नु भएको छ भनेर थाहा पाउछौं,” बाह्र गणका एल्डर रासल एम नेल्सन भन्नुहुन्छ । “उहाँको कानुन हाम्रा हृदयमा लेखिएको छ । उहाँ हाम्रा परमेश्वर हुनुहुन्छ र हामी उहाँका मानिसहरू हौ ।”^१

भेटगर्ने शिक्षिकाको रूपमा हामीले भेट्नेहरूलाई पवित्र करारहरू पालन गर्ने उनिहरूको प्रयासमा मजबुत पार्न सक्छौं । त्यसो गरेर हामीले उनिहरूलाई अनन्त जिवनका आशिषहरूका लागि तयार गर्छौं । “परमप्रभुसँग करार गरेका यो चर्चका हरेक दिदीबहिनीहरूमा आत्माहरूलाई बचाउने, संसारका महिलाको नेतृत्व गर्ने, सियोनका घरहरू बलियो पार्ने , र परमेश्वरको अधिराज्यको निमाण गर्ने दैवी अधिकार छ,”^२ बाह्र गणका एल्डर रसेल एम बालर्ड भन्नुहुन्छ

जब हामीले पवित्र करारहरू गर्छौं र पलना गर्छौं, हामी परमेश्वरका हातमा औजार बन्छौं । हामीले आफ्ना विश्वासहरूलाई स्पष्ट व्यक्त गर्न सक्छौं अनि परमेश्वर पिता र येशू ख्रीष्टप्रतिको एक अर्काको आस्थालाई मजबुत पार्न सक्छौं ।

धर्मशास्त्रहरूबाट

१ नफी १४:१४; मोसाया ५:५-७; १८:८; सिद्धान्त र करार ४२:७८; ८४:१०६

हाम्रो इतिहासबाट

मन्दिर “सबै सन्तहरूका लागि एउटा धन्यवाद दिने ठाँउ हो,” परमप्रभुले अगम्बक्ता जोसेफ स्मिथलाई १८३३ मा प्रकास दिनुभयो । यो “सेवामा बोलावट भएका सबैका ती विभिन्न बोलावटहरू र पदहरूका लागि निर्देशन दिने ठाँउ हो; ताकि उनिहरू पृथ्वीमा परमेश्वरको राज्यसँग सम्बन्धित सबै कुरामा व्याख्यान र सिद्धान्तमा आफ्ना सेवाको बुझाइमा निपूण होऊन्,” (सि र क ९७:१३-१४) ।

१८४० सुरुतिर नभु, इलिनोइस्का राहत सामाजका दिदीबहिनीहरूले मन्दिरका विधीहरूका लागि तयार हुन एक अर्काको सहयोग गरेका थिए । पछिल्ला दिनका सन्तहरूले प्राप्त गरेका उच्च पादरित्वका विधिहरूमा, “दैवित्वको शक्ति व्यक्त भएको थियो” (सि र क ८४:२०) । “जब सन्तहरूले उनिहरूका करारहरू पालना गरे, यो शक्तिले त्यस पछिका दिनहरू र वर्षहरूमा तिनीहरूलाई मजबुत बनाउँदै र समर्थन गर्दै गयो ।”^३

आज चर्चमा, आस्थवान् महिला र पुरुषहरूले संसासभरिका मन्दिरमा सेवा गर्छन् र मन्दिरका विधिहरूबाट मात्र प्राप्त हुने आशिषहरूबाट निरन्तर शक्ति प्राप्त गर्नेगरेका छन् ।

सूचिहरू

१. रसेल एम नेल्सन, "Covenants," *Liahona*, नोभेम्बर २०११, ८८ ।

२. एम रसेल बालर्ड, "Women of Righteousness," *Liahona*, डिसेम्बर २००२, ३९ ।

३. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (२०११), १३३ ।

थप जानकारीका लागि, reliefsociety.lds.org मा हेर्नुहोस् ।

मैले के गर्न सक्छु ?

१. मेरा करारहरूले मलाई कसरी मजबुत पार्छ ?

२. मैले हेरचाह गर्ने दिदीबहिनीहरूलाई उनिहरूका करारहरू पालना गर्नमा मैले कसरी सहयोग गरिरहेको छु ?

© 2012 by Intellectual Reserve, Inc. मा सर्वाधिकार सुरक्षित । यू.एस.ए. मा मुद्रित । अङ्ग्रेजी अनुमोदन: ६/११ । अनुवाद अनुमोदन: ६/११ । भेटगर्ने शिक्षिकाको सन्देशको अनुवाद, ओक्टोबर २०१२ । भाषा Nepali 10370-372